

En sandfærdig og forgelig Vise om

Den ulykkelige Anton,

der elskede en Pige han ikke kunde faa,
og derfor forkortede sit Liv.

Mel. Amanda ganger osv.

En kraftig Yngling med Mod og Fasthed, Med friske
Kinder og Ungdoms Naasthed, Og med et Hjerter, som
adelt var, — Han Kjaerlighed til en Pige bar.

2. Hans Hjerter brændte for denne Pige, Hun kunde
ei af hans Tanker vige; Da kjærlig bad han om hendes
Hjerter, Og vilde knytte et evigt Baand.

3. Den unge Pige, hvis omme Hjerter Til hans var
knyttet med stille Smerte, Hun svared blidt: „o, jeg elsker
dig, Du skal for evigt tilhøre mig!“

4. Den store Glæde de følte begge, Den kan jeg ikke
med Ord udlægge. Nu Lykken smilede til dem ned Med
Haab om Fremtids Kjaerlighed.

5. Det Baand, som nu mellem dem var vundet, Har
snart i Bygden Dmtale fundet. Fra Prækestolen det og
var sagt, Og Alle mente, det stod ved Magt.

6. Men Pigen Moder og Pigen Fader Dem dette
Giftermaal ei tillader; Den unge Datter sin Moder lod
Og Trostabsloftet med Anton brod.

7. Mod Pigen Vilsje — som var at vente — Den
strenge Moder tilbagesendte De Brudegaver, hun faaet har,
Og som i Kjaerlighed skjænket var.

V box 20 : 577

8. Men da den Elskende mærked dette, Det var som Dolk i hans Hjerte sætte; Den, som han elsked, har ham forladt, Og al hans Lykke paa Jord tilsat.

9. Hans Sind formørkes, og Sorg og Smerte Bor i hans nølig saa glade Hjerte; Hans Uro stiger, han tankesfuld Med Kugle lade Pistolen til.

10. Med Hjertet knust den Ulykkelige Gaar derpaa hen til sin fordums Pige. Endnu en Gang vil han stue den, Til hvem han osred sit Hjerte hen.

11. Hvad hun sagde den kjære Pige, Var sødt maasse, men dog tungt tillige. Hans Kummer stiger, han stirrer mørk Og vender Tanken fra Jordens Drk.

12. En liden Stund er han nu alene; Hans Hjerte banker — hvad mon han mener? Bildt lyser Diet, det er saa tykt — Pistolen holder han for sit Bryst.

13. Han trykker løs og et Knald sig hæver, Saa hele Bygningen synlig bæver. Hans Blod udstrømmer, D Frelser sød, Til Jord han styrtede og var død!

14. Da Pigen hører, at Skuddet knalder, Forkærbet hun og i Afmagt falder; Al, den hun elsket af Hjertet kær, Ei mer hun stuer i Livet her.

15. O, hvor det Jordiske sig forandrer! Fra Haab og Held man til Modgang vandrer. En Brudgom bliver i Graven lagt, Og Brudens Klædning blir Ligfærdsdragt.

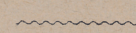
16. J, som det hører, J Gamle, Unge! Døm Andre ei med for streng en Tunge! Stol aldrig paa, at du stærkest er, For du har maalt dine Fiender!

17. Men naar du ser dem, isør dig Vaaben, Staa paa din Post og vær altid vaagen; Hvis du da feirer, saa tak din Gud, Som frelst har ført dig af Striden ud.

18. Og J Forældre, Jer vil jeg bede, Vær ikke haarde,

til Eders Bredde; Led hjærtligt frem Eders Børn paa Jord Ved fristelige Formaningsord.

19. Forman dem, men J maa aldrig nægte Dem den de elsker at saa tilægge. Velsign dem — det er Vorherres Bud — Og lad dem vandre i Verden ud.

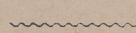
Mel. Samlet her i en fortrolig Alynge.

Jeg kan ingen elske uden hende, Denne unge, blide Ukyldstos — Aldrig jeg mit Hjerte kan bortvende, Fra dig, Pige, ei mig rive løs.

2. Af de rosenrøde Elskovskænker, Hvormed jeg om; slyngt er af dig, Dag og Nat paa dig jeg stedse tænker, Elskte Pige, tænk da og paa mig.

3. Skænk mig huldt et Smit fra dine Rinder Og en ventlig Tone fra din Mund, O, en salig Fryd jeg deri finder Og mig føler lykkelig hver Stund.

4. Pige, lad dit Elskovshjerte bære Stedse hjærtligt, varmt og tro for mig, Da skal salig Fryd mit Hjerte bære, Og jeg blir for stedse lykkelig!

En Kjærlighedsvisse.

I Dalen ved Haabet der vinker en Ros
I Ungdommens Dage en Rose saa rød;
Hun eier et Hjerte, der evigt skal slaa,
Min deilige Pige, som der monne gaa.

I Dalen ved Haabet vi vandred saa tit,
Hvor Maanen og Stjernene tindred saa blidt.
Der gav vi hverandre vort Hjerte og Haand
For evigt at knytte vort Kjærligheds Baand.

Jeg reiste fra Fader, fra Moder og Hjem,
Vist aldrig i Verden forglemmer jeg dem,
Og aldrig forglemmer jeg Eder jeg soor,
Ei heller den Dal, hvor min Elskede boer.

Ak kjæreste Pige, agt vel paa mit Ord,
Vi Alle maa blive til sorteste Jord;
Saalænge som Hjertet og Pulsen kan slaa,
At elske en Anden jeg ei kan formaa.

Ak kjæreste Pige agt vel paa mit Ord,
Vi Alle maa blive til sorteste Jord;
Hvor glad og hvor lykkelig er ikke den,
Som her udi Verden kan have en Ven.